

Fatma Aydemir

Ellebogen

Uit het Duits vertaald door Marcel Misset

SIGNATUUR

2017

Een

Als Desiree mij niet met haar lange, schone vingers alle lippenstiften en elk flesje nagellak stuk voor stuk onder mijn neus had geduwd, was ik nooit op het idee gekomen om te gaan jatten. Het was zomer, dat weet ik nog heel goed, want Desiree droeg lichtblauwe hotpants en de haartjes die op haar benen glansden, stonden rechtovereind, omdat de airconditioning de supermarkt in één grote ijskast had veranderd. Hoewel ik pas zeven was, wist ik dat ik zulke hotpants nooit aan zou mogen. En ik wist ook dat mama het nooit goed zou vinden als ik glitterlippenstift kocht. Maar Desiree hield het geld al in haar hand en hoefde alleen nog maar te kiezen welke kleur ze wilde. Ze nam natuurlijk die roze lippenstift, logisch, Desiree was blond en dacht dat ze Barbie was. Ze leek ook echt een beetje op Barbie, maar dat heb ik nooit tegen haar gezegd. Het leven was al goed genoeg voor Desiree.

Ik liep met haar mee, bijna tot aan haar voordeur. Desirees moeder stond al op het balkon, haar handen op haar heupen. Ze was lang, broodmager en altijd een beetje bruinverbrand. Geen idee hoe dat kwam, misschien gingen ze vaak op vakantie. Ze droeg een strak topje zonder beha eronder, zodat je altijd alleen maar tieten voor je zag als je aan Desirees moeder dacht. Haar tieten waren veel kleiner dan die van mama, niet spits, maar rond als twee tennisballen, heel mooi eigenlijk. Desirees moeder riep ons met een strenge blik toe dat ze aan tafel gingen. Desiree knikte, keek naar mij en zwaaide ten afscheid. Ze zwaaide, hoewel ik naast haar stond. Ik heb Desirees huis nooit vanbinnen gezien, maar heb me vaak proberen voor te stellen hoe het er daarbinnen uitzag.

Daarna ging ik weer terug naar de supermarkt en liet ik die lippenstift onopvallend in mijn broekzak glijden. Ik weet niet wat ik er precies mee van plan was, ik geloof dat ik hem gewoon wilde hebben, er af en toe aan wilde ruiken. Opdoen was uitgesloten, mama had me meteen een knal verkocht. Toen ik langs de droevige caissière met snor sloop, keek ik strak omlaag en concentreerde ik me op de voegen tussen de tegels. Buiten rende ik de driehonderd meter naar huis alsof ik nodig naar de wc moest, ik maakte met de sleutel die aan een donkerblauw koord om mijn nek hing de deur open, ik rende de trappen op naar de eerste verdieping, maakte de voordeur open, liep meteen naar onze kinderkamer en hield de lippenstift trots voor Onurs neus. Onur keek me alleen maar vragend aan en speelde weer verder met zijn achterlijke legostenen. De mongool.

Toen stond mama in de deuropening. Ze keek naar de glimmende verpakking in mijn hand en vroeg wat het was. Ik zei: 'Een lippenstift.' Ze wilde weten hoe ik eraan kwam. 'Tante Semra heeft me vanochtend vijf euro gegeven toen ik haar bij de bakker tegenkwam,' loog ik. Mama geloofde er natuurlijk geen woord van. Tante Semra zou me nooit zomaar vijf euro geven, waarom zou ze. Ik was niet jarig, het was ook niet een of andere *bayram*. Niemand geeft iemand zomaar vijf euro op straat; twee misschien, ja, een munt van twee euro, dat zou kunnen, maar een briefje? Nooit.

Toen mama de gele hoorn van de telefoon al had opgepakt om tante Semra te bellen, drukte ik op de zwarte knopjes van het toestel en vertelde ik het haar. 'Ik heb hem gejat.' Ik zei het zo snel dat ik er zelf van schrok. Toen kwamen de tranen. Helemaal vanzelf.

Mama smeed de hoorn op de haak en ging compleet uit haar dak. Ze haat het als ik huil, ook nu nog. Ze zegt dat ik alleen huil als ik schuldig ben. Ze noemt dat krokodillentranen. Een raar woord dat ze ergens heeft opgepikt en overdreven graag gebruikt. Misschien bevalt het beeld haar: huilende krokodillen die in schuldgevoel zwemmen. Met haar harde, pluizige hoerenpantoffel in de hand joeg ze mij het hele huis door, roepend: 'Jij

godvergeten hoerenkind!’ Ik sprong op de gebloemde fluwelen bank, daarvandaan naar de stoel met het brandgat en terug de kinderkamer in, waar ik in de verste hoek wegkroop. Mama bleef hijgend voor me staan. Het duurde nog geen twee seconden, toen begon ze zelf te huilen. Toen wist ik: oké, nu heb ik het echt te bont gemaakt. Mama rende naar de keuken en kwam terug met het grootste mes, waar papa altijd het vlees mee sneed. ‘Met welke hand heb je gestolen?’ brulde ze. ‘Je linker of je rechter?’ Ik verstopte mijn handen achter mijn rug en duwde ze in de kier tussen de radiator en de vensterbank. Ik snikte en gilte, ik riep dat ik het nooit meer zou doen. Maar mama hield niet op. Ze bleef maar vragen: ‘Je linker of je rechter?’ Ik kan me niet herinneren later ooit nog zo bang te zijn geweest als toen. Zelfs niet toen ik op mijn veertiende een heel doosje bloeddrukverlagende middelen van mijn opa had geslikt, en dat was ook heftig.

Mama greep me bij mijn nek, sleurde me het huis uit en sleepte me mee terug naar de supermarkt. Terwijl ik naast haar stond keek ik naar mijn witte, plastic sandalen en luisterde ik naar hoe ze in haar gebroken Duits inpraatte op de filiaalchef. Op een gegeven moment kneep ze in mijn arm en blafte ze iets tegen mij in het Turks. Achteraf denk ik dat het veel minder erg was geweest om mijn rechterhand kwijt te raken dan me bij die vent te moeten excuseren. Schaamte is namelijk veel erger dan angst. Want als je je schaamt, ben je zelfs bang voor de angst. De filiaalchef krabde over zijn dikke pens en wierp me alleen maar een blik toe die ik nooit zal vergeten. Die blauwe oogjes achter zijn dikke brillenglazen lachten. Ha! Hij vond het leuk dat ik had gestolen. En hij vond het nog leuker dat ik me schaamde, de schoft.

Daarna heb ik nooit meer iets gejat. Oké, bijna nooit meer. Eén keer heb ik twee blikjes Red Bull en een fles wodka achterovergedrukt, maar dat telt niet. Op die dag moesten we allemaal iets jatten: Elma, Gül, Ebru en ik. Dat was in de tijd van onze dapperheidstesten. In diezelfde week moest ik ook voor het eerst tongzoenen. Met Vincent, de loser. Toen vond ik hem nog cool,

omdat hij altijd de duurste sneakers van het hele schoolplein droeg. We stonden op de hangplek achter de kerk, om ons heen stonden minstens twintig kinderen te giechelen. Een paar weken eerder had Vincent gevraagd of ik verkering met hem wilde. Toen had ik hem alleen maar uitgelachen, ik wist helemaal niet wat ik moest zeggen. Op een gegeven moment ben ik naar hem toe gegaan en zei ik: 'Hé, toch maar wel,' zodat ik mijn tong in zijn keel kon steken zonder dat hij de verkeerde conclusies zou trekken. Dus deed ik dat. Het smaakte zoetig, maar ook raar en oud, als een afgeleberd geel zuignoepje en nog erger: hij hield bij het zoenen zijn uitpuilende ogen open. Wat ik zelf helemaal niet heb gezien, ik had mijn ogen natuurlijk dicht. Maar die sletten die zich mijn vriendinnen noemen hebben het me later verteld. Sletten, omdat ze me toen in de maling namen. We hadden namelijk afgesproken dat we allemaal met een Duitser moesten zoenen, maar niemand durfde meer toen ik vertelde hoe koud en glibberig het aanvoelt. 'Dat komt vast omdat ze *domuz* eten,' zei Elma, 'nu weet je hoe varkensvlees smaakt, man.' Maar het moest nu eenmaal een Duitser zijn, een Turk kon niet, dat zou te riskant zijn. Turken vertellen alles door, tot de hele gemeenschap het weet.

En nu kijk ik naar die stomme garderobe, terwijl ik met de winkeldetective in het achterkamertje van de drogisterijmarkt zit. Er hangen drie lelijke jassen, vast van de caissières. Het spijkerjack in het midden is het lelijkst, het lijkt op de spijkerjacks die mijn vader draagt op oude foto's uit 1993 of zo. Ik vraag me af hoeveel ze hier eigenlijk verdienen. Güls moeder werkt bij de Netto in het magazijn en vangt er negen euro per uur. De drogisterijketen is veel kleiner dan de Netto, misschien dat je hier zeven krijgt. Nog altijd twee keer zoveel als mijn oom mij betaalt, de aasgier. Ik vraag me af of ik hier niet naar een baantje moet solliciteren. Als ik met zo'n job acht uur per dag werk, heb ik met minder dan tien diensten al vierhonderdvijftig euro bij elkaar. Daar kun je echt wel mooiere jacks van kopen dan daar hangen.

‘Ten eerste krijgt u een entreeverbod,’ zegt de winkeldetective. ‘U mag de komende twaalf maanden geen van onze filialen betreden.’

‘Wat? Waarom dat?’

‘Dat zijn nu eenmaal onze regels. We doen aangifte tegen u wegens winkeldiefstal,’ zegt hij zonder me aan te kijken. Hij bladert met zijn worstenvingers door mijn paspoort, waarvan alle bladzijden door een rood-witte halve maan worden opgesierd. Die heb ik altijd bij me, sinds ik ’s avonds een keer door smerissen werd gecontroleerd en ze me naar huis hebben gebracht. Mijn vader vond dat zó verschrikkelijk dat hij ’s avonds uit woede de theepot tegen de muur heeft gesmeten.

De detective haalt een balpen tevoorschijn.

‘Jezus, ik heb toch gezegd dat ik hem niet gejat heb. Ik ben gewoon vergeten te betalen.’

‘Als u eens wist hoe vaak wij dat te horen krijgen.’

Ik vraag me af waarom die vent ‘wij’ zegt. En of hij zijn baan gekregen heeft omdat hij er zo doorsnee Duits uitziet dat hij nooit iemand opvalt.

‘Maar het is echt zo. Ik jat niet, heb ik nooit gedaan.’

‘Zal wel,’ zegt hij en hij laat zijn pen vallen. Hij probeert hem nog te vangen, maar het lukt niet, hij slaat per ongeluk met zijn hand tegen de rand van het tafelblad. Al zijn bewegingen zijn even onhandig en hoekig. Met daarbij een stupide, vertrokken gezicht.

‘Pfff. Ik moet lachen, maar kan me nog net inhouden, ik kuch alleen maar. Pijnlijk. Nu moet ik pas echt lachen. Ik hou mijn hand voor mijn mond. Die vent kijkt me alleen maar verbijsterd aan.

‘Ja, nu moet je lachen, hè? Grappig, hè?’ Zijn kazige huid kleurt paars. Hij raapt de balpen op van de grond.

‘Ja, man, is toch grappig,’ zeg ik en ik lach hardop. Hij laat de balpen klikken en bekijkt beledigd mijn paspoort. Zijn bruine jack verspreidt een vreemde geur, als van bejaardentehuizen. Terwijl hij hooguit veertig is of zo. Ik vraag me af of hij nog bij zijn moeder woont. Of dat hij haar regelmatig opzoekt in het be-

jaardentehuis. Misschien ligt het alleen maar aan het jack, misschien heeft hij het van de kringloop. Achter de deur piept een kassa, praten mensen, je kunt ze niet verstaan, je hoort alleen maar blabla. Dat detectivehoofd kijkt blij, zijn mondhoeken krullen een beetje.

‘Je bent nog minderjarig, juffie! Dat betekent dat we nu de politie moeten bellen.’

‘Nee, man, hou toch op,’ zeg ik ongelovig.

‘De agenten brengen je dan naar huis, naar je ouders.’ Hij leunt tevreden achterover en slaat zijn benen over elkaar.

‘Echt niet.’

‘Het spijt me, ik moet het doen,’ zegt hij. ‘Maar dat zal je wel weten. Het zal toch niet de eerste keer zijn dat je iets steelt.’ Hij neuriet bijna. Zijn neusgaten verwijden zich, een paar haartjes piepen naar buiten. Ik stel me voor dat ik ze wegbrand met een aansteker. Hij probeert weer ernstig te kijken. ‘Winkeldiefstal is geen kleinigheid. Weet je dat je daarvoor naar je vaderland kunt worden uitgewezen?’

‘Ouwe!’ ontglipt me. Ouwe. Het is alsof ik moet kotsen, en wel recht voor de voeten van de winkeldetective. Alles wordt warm en begint te draaien, ik zink langzaam weg in een donker gat, maar mag niks laten merken, anders wordt het alleen nog maar erger.

‘Nee, ik bedoel, dat kan niet,’ hoor ik mezelf zeggen. ‘Over twee dagen word ik toch achttien...’ Het kan hem niets schelen, ik kan het aan hem zien, maar ik moet het blijven proberen: ‘Ik ben toch al meerderjarig, bijna dan. U hoeft het niet te doen, de smeris erbij te roepen.’

‘Volgens je paspoort ben je zeventien, dus minderjarig. Dan zijn we verplicht de politie erbij te roepen,’ zegt hij en hij pakt zijn oranje HTC van tafel.

Het is een van die nieuwe, met veel geheugen. Mijn buurjongen Nuri kon er vorige week eentje voor me regelen voor een honderdje, van de vrachtwagen gevallen. Ik wilde hem niet, de camera deugt niet. Waar heeft een vent met zo’n kop eigenlijk zo’n hoge resolutie voor nodig? Wat wil hij ermee zien? ‘Wij’ zijn

verplicht de politie erbij te roepen. Wie zijn toch die wij? Wij, het team van de drogisterijketen waar alleen aso's heen gaan om zich met proefflacons in te smeren? Of wij, de lelijke Berlijnse winkeldetectives die op allochtonen jagen omdat die één keer zonder te betalen met troep de winkel uit lopen? Of wij, walgelijke, geschubde, ongewassen mannen, wij arme drommels die onze drie overgebleven haren met moeite opzijkammen, twee centimeter naar voren en dan met een bochtje richting rechteroor, met de hoop zo onze kale knar te bedekken om de hele klottedag naar de kanten van kleine meisjes te kijken als ze zich volspuiten met het nieuwe Beyoncé-parfum, wij, die na werktijd proberen die lelijke caissière met dat verlopen jeansjack uit 1993 gek te neuken, wat niet lukt, zodat we weer alleen naar huis gaan, naar onze honderdjarige mammi die zichzelf elke dag onderschijnt en maar niet dood wil, zodat we die stoffige nazitroep maar niet van haar erven, wachten tot dat oude wijf slaapt, bidden dat ze nooit meer opstaat, ons kreunend bij een of ander filmpje op Pornhub eventjes flink aftrekken en als we klaarkomen janken, altijd maar weer janken, onszelf in slaap janken.

‘Maar ik zeg toch dat ik niet heb gejat. Ik heb die mascara niet eens verstopt. Zie ik er zo stom uit dat ik met die troep in mijn hand door de detectiepoortjes ga lopen? Als ik hem echt wilde jatten, als ik dat had gewild, dan had ik toch die pieper eraf gehaald en de mascara in mijn broekzak laten glijden.’

De detective kijkt op, kijkt me wantrouwend aan. Hij denkt vast aan iets smerigs bij in je broekzak laten glijden.

‘Je hebt dus al eens gestolen, je schijnt te weten hoe het moet.’

‘Ja, nee...’ Maar ja, maar nee. Ik vind hem verschrikkelijk, maar ik heb zijn medelijden hard nodig. Als ik weer met smerissen thuiskom en nu ook nog omdat ik heb gejat, mag ik drie maanden niet meer naar buiten. En mijn verjaardag kan ik dan ook wel vergeten.

‘Ja, als kind heb ik één keer iets gejat. Een lippenstift. Toen was ik pas zeven,’ zeg ik, en ik hou mijn adem in. Ik wil doorgaan met mijn verhaal, maar plotseling lijkt het me zó lachwekkend.

‘Mijn vader heeft me met zijn riem geslagen.’

Mijn stem slaat over. Het is gelogen. Tranen schieten in mijn ogen. Echte Hollywoodtroep, zou Leoni nu zeggen. Dat zegt ze altijd bij de BVV, bij de beroepsvoorbereiding, als ik doe of ik me niet lekker voel, zodat ik naar huis mag en Leoni met me mee moet. Meestal gaan we dan koffiedrinken. Voor ik naar mevrouw Gawlik toe ga, adem ik altijd heel lang en snel door mijn mond, tot ik echt wit wegtrek. Die ouwe Gawlik denkt vast dat ik zwanger ben of zo.

‘Hou toch op,’ zegt de detective. Hij pakt een vel papier uit een map en begint er wat op te krabbelen.

‘Geloof me alstublieft,’ begin ik te slijmen. ‘Ik wilde die mascara niet jatten. Die andere spullen heb ik toch ook betaald. Kijk in mijn portemonnee, er zit genoeg geld in voor twintig mascara’s. Ik zweer het! Ik heb vandaag mijn loon gekregen.’

Ik sta voor aap, maar goed: liever een levende aap dan een dode aap.

‘Ik heb echt geen tijd voor deze onzin,’ zegt hij nors met een afwerend gebaar.

‘Als de politie bij ons aan de deur komt, vermoordt mijn vader me! U weet niet hoe streng mijn ouders zijn. Die wachten niet, die gaan niet eerst praten of zo. Je krijgt meteen op je lazer.’

Ik voel een steek in mijn hoofd. Dit is niet echt, dit is zo’n waar-deloze Duitse film op ZDF. Het arme Turkse meisje, alleen het hoofddoekje ontbreekt nog. Ik sla mijn handen voor mijn gezicht en begin te snotteren. Plotseling huil ik echt, zonder te weten waarom.

Die vent geeft me een zakdoekje en zit daar maar, zonder een woord te zeggen. Ik snuit mijn neus en begin steeds harder te huilen. Als ik mezelf weer in bedwang heb, pak ik nog een zakdoekje en veeg ik mijn tranen weg. Mijn mascara is vast helemaal uitgelopen. Ik kijk om me heen. Er zit niet één raam in dit hok, de lucht is er oud en bedorven. Van dat ziekmakende kunstlicht. Als door een glazig tranenfilter zie ik de neerhangende mondhoeken van de detective, ik voel de angst weer opkomen en dan begint het weer. Opnieuw lopen de tranen over mijn wangen, ik ben de controle kwijt.

‘Doe toch rustig,’ zegt de vent die me net nog wilde laten uitwijken. Hij legt zijn handen voor zich op tafel en kijkt me aan alsof zijn hersens net geamputeerd zijn.

‘We vinden wel een oplossing. Ze zullen je niet slaan.’

Het lijkt alsof hij het meent.

Op tafel ligt, naast zijn HTC, een grijs plukje stof. Ik hou mijn adem in, huil nog steeds en kijk naar het plukje stof. Dat stofje heb ik nodig, het moet me helpen eindelijk te stoppen met huilen.

‘Ik doe of het vandaag al 25 juni 2016 is, oké? Dan ben je vandaag dus achttien, omdat ik me in de datum vergis. En ik bel de politie niet, oké?’

‘Dank je,’ zeg ik heel zacht tegen het stofje. Een kleine vuurbal lost langzaam op in mijn keel en zakt langzaam naar mijn buik.

‘Maar lach niet te vroeg, juffie. Een aantekening krijg je sowieso. Als je echt voor het eerst iets hebt gestolen en geen straffen uit hebt staan, kom je er vast wel met een geldboete vanaf. Een dezer dagen krijg je een brief van de politie. Tot dan heb je de tijd om het rustig aan je ouders te vertellen. Dan is het niet zo’n schok voor ze als de politie ineens voor de deur staat...’

Bla. Bla. Bla.

Lekker dan. Die brief moet ik hoe dan ook onderscheppen. Al moet ik er een week voor spijbelen.

‘En ik krijg een vangstpremie van honderd euro. Die kun je nu contant betalen,’ zegt de detective en hij schuift me een formulier toe.

‘Die mascara kostte toch zeven euro?’

‘Nou niet meteen brutaal worden omdat ik je een vinger toe-steek, juffie. Die vangstpremie moet iedereen betalen. Doe je dat niet meteen, dan krijg je nog een brief, en wel van onze advocaat,’ zegt hij en hij wijst op het kruisje waar ik naast moet tekenen.

Ik kan maar beter mijn bek houden. Ik pak de honderd euro die voor mijn feestje waren en leg ze op tafel. Afzetterij. Die gast kleedt me uit en denkt dat hij een sociaal werker is. Ik krijg er nog een preek bij, maar ik luister al niet meer en denk na over hoe ik zo snel mogelijk weer aan geld kom. Misschien kan ik het

aan Onur vragen. Dat heb ik vorige maand ook gedaan, hij gaf het zonder te stressen omdat hij bang was dat ik mama zou vertellen dat ik hem op klaarlichte dag stomdronken op de hangplek tegenkwam. Voor ik de winkel uit loop, betaal ik die stomme mascara. Ik ga expres niet langs de caissière met de hoofddoek, maar die Duitse is niet veel beter. Ze werpt me een verwijtende blik toe. Ik kijk haar verzenuwd aan en laat mijn biljet van tien euro expres naast de kassa vallen. Dat spijkerjack uit 1993 is vast van haar. Roze Swarovski-steentjes. Bij plastic nagels. Dat verzin je toch niet?

Het liefst zou ik het hele eind naar huis lopen, urenlang alleen maar lopen, maar het regent alweer en naar huis wil ik absoluut niet. Ik blijf op een bankje in de metro zitten en check op mijn mobiel of Mehmet een berichtje heeft gestuurd. Niets. De U6 komt aanrijden, mensen stappen in en uit. Ze vormen een maffe kluwen met hun vochtige kleren, nat van de regen en hun zweet, je ruikt dat er ook een paar ondergezeken zwervers tussen lopen. Een Syrische moeder pakt haar beide kleine dochtertjes bij hun roze rugzakjes en duwt ze in de overvolle wagon. Een Duitse familie met felgekleurde boodschappentassen beraadslaagt via welke route je het snelst bij hun hotel komt. Vreemd, met hoeveel geduld de ouders luisteren naar hun zoon die hooguit twaalf is en uitlegt waarom hij voor de linkeruitgang is. Dan begint de dochter te praten, ze wijst naar rechts, praat op een weezinwekkend, ondraaglijk toontje. De ouders luisteren weer en onderbreken de kinderen niet, ze knikken alleen maar. Een oud Duits echtpaar gaat voor het stadsplan staan. De vrouw kijkt even om zich heen of ze iemand ziet aan wie ze kan vragen hoe ze moeten rijden, waar ze heen moeten. Ze doet twee stappen mijn kant op, maar draait zich dan toch om naar iemand met bruin haar en blauwe pumps. Zal ik ooit op zulke dingen leren lopen? Ik probeer me te herinneren waarom mama zo huilde na mijn actie met die lippenstift. Ze zei wel altijd dat stelen haram was, maar ik weet zeker dat het haar om iets anders ging. Als wij binnen de familie met elkaar praten, doen we namelijk altijd alsof er een god en een hel bestaat en zo. Dat helpt om ergens

redenen voor te vinden, om minder angst voor de dood te hebben, maar het helpt vooral bij het ons verbieden van dingen. Misschien huilde mama alleen maar omdat ik nu slachtoffer werd en mijn leven vergooid, zoals een op de twee meisjes hier in Wedding. Misschien ziet het er van een afstandje ook echt uit alsof ik mijn leven al heb vergooid. Ja, waarschijnlijk heb ik mijn leven al vergooid. Mama wilde altijd dat ik doktersassistent zou worden, maar ik wilde dokter worden. Nu ben ik geen van beide en kan ik niet eens een opleiding tot verkoopster doen. Dat komt doordat de ene helft van mijn leraren uit klootzakken bestaat en de andere helft stapelgek is. Dat zegt tante Semra, die is sociaal pedagoog, die weet dat soort dingen. Tante Semra zegt ook dat ik weer naar school moet, zelfs eindexamen moet doen, maar dat wil ik niet. Ik heb er geen zin in mijn hele leven bij mijn ouders om geld te moeten bedelen. Bovendien zit ik dan de hele dag met een stelletje idioten opgescheept. Mensen die eindexamen doen, lullen uit hun nek en hebben allemaal vet haar.

In de metro bel ik Eugen en ik vraag of hij thuis is. Hij zegt: 'Zekers, kom maar langs.' Dan bel ik naar huis en zeg tegen mama dat ik pas met het avondeten thuiskom omdat ik eerst nog langs Ebru moet. Mama klinkt druk, daarom schiet ze niet in de stress. Of ik een bos peterselie meeneem. Sinds mama een nieuwe Samsung heeft is ze veel relaxter. Ze speelt urenlang Candy Crush en bekijkt foto's van familieleden op Facebook. Vroeger dacht ik altijd dat mama ruzie met me maakte omdat ze een probleem met me had. Nu weet ik dat ze zich al die tijd gewoon verveelde.

Als ik op Leopoldplatz uitstap, zie ik Gül uit de andere wagon stappen. Ik loop achter haar aan en trek haar aan haar capuchon. 'Ouwe!' roept ze en ze draait zich om. 'Ach, ben jij het, mafkees?' 'Waar kom jij vandaan?'

'Van Burcu! Ik had nog wat van haar tegoed. Ik zei: dan moet je mijn benen harsen. Hé, heb je gehuild?' Voorzichtig veegt ze de uitgelopen make-up van mijn gezicht.

'Laat maar, man, wat een kutdag,' zeg ik. 'Ik ga nu naar Eugen. Kom mee.'

‘Hazal, vertel! Wat is er?’

Ik geef haar een arm en probeer van onderwerp te veranderen. We lopen over het kerkplein langs de zuipers. Ze maken ruzie, vast weer over geld. Het is opgehouden met regenen. In een zijstraat ruikt het naar benzine en uien. Güls ogen stralen als ze vertelt dat ze nu eindelijk weet wat ze op mijn verjaardag aan wil. ‘Een zwarte jurk met een enorm decolleté.’ Ze strijkt met haar handen langs haar bovenlichaam. Ik doe alsof het me compleet verrast, maar dat is niet zo; zwart is de enige kleur die Gül draagt en haar tieten zijn het enige waar ze graag en vaak de aandacht op vestigt. Een matzwarte Mercedes toetert in het voorbijrijden. Dat is Nuri. Gül kijkt hem verliefd na en wuift zich met twee handen koelte toe alsof ze het warm krijgt. Misschien kan ik Nuri vragen om de winkeldetective voor zijn bek te slaan. Hij gaat al een tijdje dagelijks naar de fitness en loopt er tegenwoordig bij als een roofdier. Sinds Nuri rockerskieren draagt, is half Wedding als de dood voor hem en kruipt de andere helft in zijn reet. Ik kan Nuri gewoon vertellen dat de winkeldetective mij lastig heeft gevallen. Maar eerst heb ik geld nodig, zodat ik dat feestje kan geven en Gül eindelijk eens iemand kan oppikken.

Gül heeft het namelijk echt zwaar. In haar familie zijn alle vrouwen dik. Haar moeder is dik, haar zussen zijn dik en Gül heeft de dikste reet van allemaal. Toch lukt het haar te doen alsof het haar helemaal niets kan schelen. Ik heb haar nog nooit horen zeggen dat ze op dieet is of wil afvallen. Al op de lagere school trok ze voor alle jongens in de klas haar broek omlaag als die haar treiterden met haar gewicht. Een keer heeft ze yoghurt over het hoofd van Florian met die scheve tanden gegooid en Kevin, die freak, heeft ze meteen in elkaar geslagen en daarna vet uitgelachen. Nu is Gül een echt mooie vrouw geworden. Ze heeft de witste tanden die ik ooit heb gezien, hoewel ze rookt, en ze is een meester in opmaken. Ze kan zelfs van Elma nog een diva maken, hoewel die vet onder de jeugdpuistjes zit. Güls haren zitten altijd perfect en glanzen waanzinnig. Soms ontkrult ze mijn haar, ze vindt dat ik er als een dweil bij loop. Ik vind mijn krullen mooi, maar laat haar haar gang gaan, omdat het zo fijn is als ze door

mijn haren woelt. Dan voelt het alsof ik weer klein ben en mama me over mijn bol aait zodat ik kan slapen. Om me heen hangt de geur van vanille-antifrizzspray en brandlucht, ik krijg kippenvel als ik in de spiegel zie hoe Gül mijn haren lok voor lok door de hete stijltang trekt.

Als Eugen opendoet, waait ons een onzichtbare wietwolk tegemoet. Hij grijnst. Zijn oogleden zijn zo dik dat hij zijn ogen nauwelijks open kan houden.

‘Doe die deur dicht, ouwe, het hele trappenhuis stinkt,’ zegt Gül nerveus terwijl ze op me leunt om haar laarzen uit te trekken.

‘Ruikt lekker, toch,’ zegt Eugen als hij me een slap handje geeft. Hij heeft opgeruimd. Nergens in zijn piepkleine zolderwoning slingeren pizzadozen rond, zelfs zijn bed is opgemaakt. Je zou haast denken dat hij straks een date heeft. Maar Eugen heeft nooit dates. Omdat hij een loser is en de hele dag films downloadt of zit te gokken. Dat was al zo op school toen hij in onze parallelklas zat en alleen maar cool werd omdat wij met hem begonnen rond te hangen. Sinds zijn moeder is overleden, staat er een ingelijste foto van haar op het stoffige tafeltje onder de flatscreen. Ze had kanker, maar ik weet niet wat voor soort. We hebben het er nooit echt over gehad, we komen tenslotte om hem een beetje te vermaken, te zorgen dat er voor hem nog wat te lachen valt. In ruil daarvoor kunnen we bij hem ongestoord blowen en hoeven we niets te betalen voor zijn wiet.

Ik plof op de afgeleefde leren bank neer en leg mijn telefoon aan een van de twintig laders die daar hangen, aan elk stopcontact één, zelfs in bad. Maakt niet uit wat voor mobiel je hebt, bij Eugen zit je nooit zonder lader. Gül pakt een handdoek uit de kast, om die in de kier onder de voordeur te proppen. Ze is altijd bang dat de burens iets ruiken. Eigenlijk hoeft ze zich er niet druk om te maken, Eugen kan het ook niets schelen, maar dat lukt haar niet, want Gül is een controlfreak. Als ze nuchter is, dan. Als ze dronken is, is ze het tegendeel.

‘Hoe gaat-ie?’ vraagt Eugen.

‘Kut,’ antwoord ik, ‘ik ben vandaag betrapt op jatten.’

‘Wáááát?’ roept Gül uit de gang. Ze zegt dat ik het pas mag vertellen als zij erbij is. Ze moet plassen.

‘Ik heb niet eens gejat, ik ben alleen maar vergeten te betalen.’

‘Blyat!’ roept Eugen, en hij lacht zich kapot. Ik geloof dat dat het enige Russische woord is dat hij van zijn moeder heeft geleerd. Ik hoor de wc doortrekken en daar zit Gül al naast me om me een por in mijn zij te geven. Eugen smijt een zak Haribo op de glazen salontafel, doet het geluid van de tv uit en zet muziek op, Haftbefehl rapt iets met *Depressionen im Ghetto*. Terwijl Eugen een joint rolt, trekt Gül alle details uit mij. Ze onderbreekt al mijn zinnen met ‘Wat een loser!’, om en om over mij en over de winkeldetective. Dan legt ze haar wijsvinger op haar slaap en vraagt ze waarom ik niet dit of niet dat heb gezegd. ‘Is toch volkomen onlogisch!’ roept ze met wijd opengesperde ogen. Eugen lacht en hoest tegelijkertijd en reikt ons de joint aan. Ik probeer me voor te stellen wat Eugen ziet als hij naar Gül en mij kijkt. Wat wij voor hem zijn. Ineens vind ik alles om je dood te lachen. De winkeldetective, hoe ik op mijn tranenknop druk, die stomme aangifte om niks. Ik vraag me af waarom mijn ouders er niet om kunnen lachen als zoiets mij overkomt, waarom ze alles zo serieus nemen. Wat er ook aan de hand is, voor hen is het altijd mijn eigen schuld. Als leraren me kut behandelen, is het altijd omdat ik niet ‘hard genoeg mijn best heb gedaan’, toen ik in de tweede bij gymnastiek mijn voet brak, zeiden ze: ‘Je kijkt ook nooit uit waar je loopt, je wordt nog eens door een auto overreden!’ Blabla. Ooit word ik nog eens verkracht. Ooit breng ik mijn ouders nog eens in hun graf. En ooit schiet ik mezelf voor mijn kop.

‘Maar nu even heel eerlijk,’ zegt Eugen ineens bloedserieus. ‘Begrijp me niet verkeerd, maar... die vent heeft gewoon gelijk. Turken stelen nu eenmaal.’

‘M’n reet dat hij gelijk heeft,’ zeg ik. ‘Maar nu even heel eerlijk: je moeder steelt!’

Eugens gezicht is uitdrukingsloos. Ik voel Güls vuist op mijn nier.

‘Sorry, dat was niet zo... Sorry.’ Mijn mond wordt plotseling kurkdroog.

‘Is oké, man,’ zegt Eugen plotseling glimlachend. ‘Maar Hazal, serieus, je weet waarom ik niets meer aan Turken verkoop.’ Hij neemt een haal van de joint, een dichte rookwolk stijgt langzaam op uit zijn mond. ‘Ze hebben nooit geld bij zich, en altijd maar zeiken dat ze later komen betalen, ze vertrekken met de wiet en je ziet ze nooit meer,’ zegt hij. Het lijkt alsof het hem niet eens iets kan schelen.

‘Ja, Eugen, ik weet het,’ zeg ik, duizend keer met mijn ogen knipperend. De wiet is echt goed, ik word er niet eens moe van. ‘Misschien zijn ze gewoon vergeten te betalen. Heb je daar al eens aan gedacht? Wat heeft het ermee te maken dat het Turken zijn?’

‘Omdat het steeds met Turken gebeurt. Nou ja, en met Arabieren,’ zegt Eugen.

‘Lul niet,’ zeg ik, ‘Russen zetten je toch ook af?’

‘Dat was maar één keer, met Dima. Maar die heeft me tenminste op m’n smoel geslagen. Alleen Turken komen altijd met smoesjes en lopen te kutten.’

‘Kutten?’ vraagt Gül naast mij. Ze heeft de zak Haribo verslonden en meldt zich weer. ‘Waar zijn mijn kutten?’ Ze blijft de vraag herhalen, steeds een beetje sneller. ‘Waarzijnmijnkutten? Waarzijnmijnkutten?’

‘Mijn kut is in Istanbul,’ zeg ik, en ik leg mijn hoofd op Güls schouder. Ik vraag me af of Mehmet dat leuk zou vinden. Hij lijkt me niet iemand die moeilijk doet.

‘O, wat zou ik nu graag in Istanbul zijn,’ zwijmelt Gül en ze grijpt naar haar enorme tiet waaronder ze haar hart vermoedt. ‘Het is daar zo mooi, zo warm, zo lawaaiig en iedereen praat voortdurend met elkaar. Niemand is er zo chagrijnig als hier.’ Ze praat alsof ze er al een keer is geweest. Typisch. Gül en ik kennen Istanbul alleen van achter het raam van de bus die ons om het jaar van het vliegveld naar onze strontvervelende stinkdorpen versleept.

‘Als ik met Mehmet trouw, kun je ons komen bezoeken,’ zeg ik, en het volgende moment schaam ik me te pletter dat ik zulke onzin uitkraam.

‘Ach wat, man. Ik ga gewoon mee en trek bij jullie in. Ik zal toch bijna nooit thuis zijn. Ik ga naar die clubs aan de Bosporus, zoals in *Kuzey Güney*.’

‘Zoals in wat?’

‘Ach, dat is zo’n kutserie op de Turkse televisie,’ zeg ik en ik check mijn mobiel. Mehmet heeft me nog steeds geen bericht gestuurd.

‘Die speelt zich af in Istanbul en is helemaal zo slecht nog niet,’ zegt Gül, en ze grijpt weer naar haar linkerreuzentiet. ‘De mannen daar zien er zo goed uit, echt, en het zijn ook nog echte mannen, weet je? Niet als die mietjes die jou altijd afzetten.’

‘Hazal, wat doe je eigenlijk met je verjaardag?’ vraagt Eugen om van onderwerp te veranderen.

‘We wilden eigenlijk uitgaan.’

‘Eigenlijk?’ vraagt Gül. ‘Natuurlijk gaan we uit. Ik heb speciaal mijn benen laten harsen! Weet je hoeveel pijn dat deed?’

‘Ja, we gaan uit, maar ik heb vandaag al mijn geld bij die detective achtergelaten en weet echt niet waar ik het van moet betalen.’

‘Betaalt iedereen toch wat, gooien we het gewoon op één hoop,’ zegt Gül schouderophalend. Die arme, iedereen weet dat ze geen cent te makken heeft.

‘Nooit. Het is mijn feestje.’ Ik kijk Eugen aan. Hij pakt zijn iPad van tafel en begint er met zijn vingertoppen over te vegan.

‘Eugen, sorry, het spijt me, maar... zou jij me misschien iets kunnen lenen?’

‘Ik heb op het ogenblik helemaal niets, Hazal, nog niet eens tien euro. Anders graag, dat weet je toch.’ Hij kijkt niet eens op van zijn tablet.

Mijn borst voelt zwaar als lood. Ik haat het om te moeten bedelen. En dan laat Eugen mij er ook nog zo stom bij zitten. Ik probeer mijn taaie, bittere woede weg te slikken.

‘Nou ja,’ zeg ik, mijn keel schrapend, ‘het gaat maar om honderd euro of zo.’

Eugen gaat door met gokken en schudt zijn hoofd. ‘Sorry Hazal, ik moet ook tot volgende week op de een of andere manier zien rond te komen.’

Ik knik en bezweer mezelf dat ik nooit meer bij Eugen zal be-
delen. Ik check mijn mobiel nog een keer en doe alsof ik ineens
dringend naar huis moet. Gül hijst zich vermoeid uit de bank
overeind en zegt dat ze meegaat.

Tot aan de kruising van de Utrechter en de Turiner gaan we de-
zelfde weg. Vaders komen terug van hun werk en zoeken naar
parkeerplaatsen. De zwervers op het kerkplein hebben zich weer
verzoend, er is weer drank. Ik vraag Gül nog of ze zin heeft om
mee naar ons te komen. Misschien is ze wel te stoned om naar
huis te gaan, haar zus merkt het altijd meteen, maar ze zegt dat
het wel goed komt. Ik geef haar een zoen op haar wang en een
pets op haar kont. Als ik mijn sleutel in het slot duw, voel ik weer
die steken in mijn hoofd, net als eerder bij de winkeldetective.
Die vent heeft me aardig gehersenspoeld vanmiddag; uitzetting
naar Turkije, natuurlijk, vast en zeker. Vanwege één mascara, of
zo? Die klootzak wilde me alleen maar zien smeken. Ik schud
mijn hoofd, alsof ik de gedachten als kruimels van me af kan
schudden. Het licht in het trappenhuis floept aan, ik denk er niet
meer aan. Maar de peterselie ben ik vergeten.